

De la inculpat s-a încasat prejudicial material în beneficiul lui Baltaga Piotr de 78.910,50 lei și lui Turceac Maxim de 10.000 euro.

2. Instanța de fond a constatat că la data de 26 septembrie 2011, inculpatul Metreniuc Pavel, cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de împrumut, a primit de la Baltaga Piotr bani în sumă de 5000 euro, ce este echivalent cu 79.410,5 lei, din care suma de 78.910,5 lei a însușit-o ilegal și a cheltuit-o în interesele personale, prin ce a cauzat părții vătămate un prejudiciul material în proporții mari.

Tot el, la 12 ianuarie 2012, având scopul sustragerii mijloacelor financiare, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a efectua activitatea de întreprinzător, a dobândit de la Turceac Maxim suma de 10.000 euro, ce este echivalent cu 155.000 lei, care au fost folosiți în scopuri personale și n-au fost restituți victimei, prin ce i-a cauzat acesteia un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că într-adevăr în perioada anilor 2011 și 2012 a luat cu împrumut, sub 3-4%, de la Baltaga P. 5000 euro și de la Turceac M. 10.000 euro, în bază recipiselor scrise și semnate personal de către el, pentru a-și dezvolta afacerile pe care le avea. Situația neachitării cu părțile vătămate a fost generată de faptul că, în urma unor tranzacții avute peste hotarele țării, în Ucraina, a pierdut toate afacerile și a fost deposedat practic de toate bunurile mobile și imobile pe care le deținea. Recunoaște datoriile față de părțile vătămate în limita celor rămase după achitarea ratelor.

Apărătorul inculpatului a solicitat recalificarea acțiunilor ultimului în baza art. 196 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse neprivative de libertate.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Baltaga P. a declarat că inculpatul l-a rugat să-i dea cu împrumut 5000 euro, dobânda fiind în mărimea de 3% lunar, însă el inițial a refuzat. După, cunoscutul Murovannî I. i-a povestit, că a fost telefonat de către inculpat care l-a rugat să-l convingă să-i dea bani cu împrumut, însă iarăși a refuzat. Ulterior, Murovannî I. l-a caracterizat pe inculpat ca pe un om cinstit și onest. La 24.09.2011, el întâmplător s-a întâlnit cu inculpatul, care până la urmă l-a convins, însă i-a specificat că-i poate oferi împrumutul numai pe perioada de 6 luni. Inculpatul a scris o recipisă și a primit 5000 euro până la data de 26.03.2012, însă, că ultimul niciodată nu i-a achitat nicio dobândă, după expirarea termenului de împrumut acesta nu i-a întors banii, și doar la data de 26.03.2012, după solicitările permanente, el i-a transmis 300 lei și ulterior 1000 lei, la moment datoria fiind de 78.710 lei. Banii sunt ai surorii sale Elena Tihon, care lucrând peste hotare i-a lăsat lui la păstrare.

Partea vătămată Turceac Maxim a relatat că inculpatul i-a făcut cunoștință cu Polevoi D., care avea o afacere. Scopul a fost de a împrumuta de la ultimul suma de 10.000 euro pentru inculpat. Între el și Polevoi D. a fost întocmit la notar contractul de împrumut, cu o dobândă lunară de 2%, și a primit suma de 10.000 euro, care a transmis-o inculpatului, acesta perfectând-i o recipisă. În prima lună inculpatul i-a transmis 400 euro, după ce a dispărut și nu achita procentele. Aproximativ în luna

mai anul 2012, inculpatul a transmis pentru Polevoi D. 700 euro. Inculpatul prin abuz de încredere și escrocherie a obținut de la el 10.000 euro, el personal nu a avut niciun venit. Până la moment inculpatul nu i-a restituit nici un ban, și toată această afacere i-a adus numai suferințe și problem, iar Polevoi D. l-a acționat în judecată. Bani au fost luați prin escrocherie în urma căpătării încrederii, inculpatul semnând recipisa, dar neexecutând obligațiile.

Martorul Polevoi D. a declarat că de el s-a apropiat inculpatul cu o persoană pe nume Turceac M. pentru a-l ajuta și a-i împrumuta lui Maxim suma de 10.000 euro. Între el și Turceac Maxim a fost încheiat la notar un contract de împrumut a sumei de 10.000 euro, contra 3% lunar din suma împrumutată. În prima lună Turceac M. i-a transmis 300 sau 400 euro. Din motivul că Turceac M. n-a restituit împrumutul, s-a adresat în instanța de judecată. La judecată a fost invitat și inculpatul și din cuvintele apărătorului a înțeles că el nu a negat faptul de primire a mijloacelor financiare în mărime de 10.000 euro pentru scopuri personale. Ulterior, Turceac M. i-a recuperat suma împrumutată.

Vinovăția inculpatului este dovedită și prin declarațiile martorilor Murovanii I. și Neboreac V., procesul-verbal de confruntare, plângerea părții vătămate Turceac M., contractul de împrumut nr. 340 din 12.01.2012, încheierea Judecătoria Bălți din 04.11.2014, ordonanță de recunoaștere în calitate de parte civilă.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții mari, și în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită în proporții deosebit de mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că infracțiunile săvârșite se atribuie la categoria celor mai puțin grave și grave, că inculpatul anterior a fost condamnat pentru faptă similară, prin decizia Curții de Apel Bălți din 08 aprilie 2015.

3. Avocatul Grigore Pralea a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei componentei infracțiunii.

Apelantul invocat că probele administrate indică la lipsa componentei infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal.

Pentru ca o crimă să fie calificată ca escrocherie, urmează a fi stabilite următoarele: dobândirea ilicită - denaturarea informațiilor despre acte, despre sine etc. Asemenea acțiuni în cauza penală dată n-au fost depistate, mai mult, părțile vătămate și martorii au declarat că careva acțiuni ori acte false n-au fost prezentate de inculpat. Alte probe care demonstrează componenta infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, n-au fost prezentate.

Prezența recipiselor și acțiunilor de executare a obligațiilor invocate în recipise ne vorbește despre prezența unor relații civile și acțiunile inculpatului nu pot fi calificate ca escrocherie. Potrivit art. 6 CEDO, noțiunea de „acuzăție în materie penală” este distinctă de noțiunea „drepturi și obligații cu caracter civil” (cauza Perez contra Franței din 12.02.2004, cauza Ringvold contra Norvegiei din 11.02.2003).

Părțile vătămate cunoșteau despre activitatea inculpatului. La moment este în examinare în instanța de fond o acțiune civilă. Inculpatul și-a vândut bunurile personale și a achitat bani persoanelor date. Faptul dat relevă că lipsește din partea lui intenția de a comite infracțiunea imputată. Conform caracteristicii de la materialele cauzei, inculpatul este o persoană responsabilă, are un comportament adecvat și a acceptat pedeapsa care i-a fost aplicată.

Inculpatului i s-a întâmplat o nenorocire, a fost prejudiciat de o sumă mare de bani. Astfel, a fost nevoit să reîntoarcă datoriile. A vândut casa, apartamentul și mașina în schimbul acestor bani. S-a întâlnit cu partea vătămată și i-a comunicat că nu o să poată întoarce banii la moment, explicându-i motivele. A vorbit cu partea vătămată și i-a propus să îi întoarcă bani în rate. A restituit acestuia o anumită sumă de bani. A propus părții vătămate să meargă la notar și să întocmească o procură prin care se obligă lunar să-i întoarcă datoria. Procura dată este la materialele cauzei. Acesta a comunicat că are cont în bancă și acolo pot fi depuși banii. A fost la bancă, însă angajații băncii i-au comunicat că fără partea vătămată nu se poate face nimic. A fost la partea vătămată acasă și împreună au plecat la bancă unde a depus pe cont 1000 lei. A promis acestuia că în fiecare lună va depune bani, însă a fost arestat. Nu a avut nici o intenție de a prejudicia pe cineva.

În posesia inculpatului de la început erau 6 microbuze, care activau în mun. Bălți și îi aduceau venituri. Inculpatul activa într-un salon auto, unde repara automobile. Acesta avea în proprietate o casă și un apartament, respectiv avea venit la momentul când a luat acei bani. Respectiv, sunt neîntemeiate argumentele acuzării că inculpatul nu avea venit. Inculpatul avea intenția de a restitui această sumă de bani. Alte persoane primeau de la inculpat câte un dividend de 1600 euro. Astfel, inculpatul avea surse bănești. Partea vătămată a declarat că nu a observat la inculpat o intenție de a-l prejudicia de bani.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (4) și art. 190 alin. (5) Cod penal, este dovedită prin declarațiile părților vătămate Baltaga P. și Turceac M., ale martorului Neborac V., plângerile lui Turceac M. din 06.02.2015, 31.03.2015 și 17.04.2015, contractul de împrumut, încheierea Judecătoria Bălți din 04.11.2014, ordonanța de recunoaștere în calitate de parte civilă din 17.04.2015 și decizia Curții de Apel Bălți din 08.04.2015.

Instanța de fond a examinat multilateral prezenta cauză, prin cercetare obiectivă a probelor administrate, cu aprecierea corectă și justă a împrejurărilor de fapt și a aspectelor de drept, fiind adoptată o soluție legală și întemeiată.

Prima instanță a ținut cont de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, apreciind probele administrate din punct de vedere a pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

5. Avocatul Grigore Pralea a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurentul a invocat că fapta imputată inculpatului nu întrunește elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal.

Prin probele administrate s-a demonstrat lipsa componentei infracțiunii incriminate, iar instanțele eronat au tratat prevederile legii materiale.

Instanțele urmau să divizeze acțiunile și să califice proporțional, ținând cont de prevederile legii, și de a nu agrava starea inculpatului.

Inculpatul a fost lipsit de dreptul la apărare, conform art. 7-9, 24; pct.15), 18) art. 66; alt.1 pct.2 art. 94; pct.2 și 3 art.95; alt.2 art. 96 CPP și la echitatea judiciară ocrotită de Legea Națională și cea Internațională.

Acestea și alte încălcări omise, au dus la aplicarea Legii eronat și incorect.

Astfel, au fost încălcate drepturile Constituționale și prevederile art.5 și 6 din CEDO.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 420-422, pct. 8, 12 art. 427 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept pe *art. 420-422, pct. 8, 12 art. 427 CPP*, având în vedere probabil art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeiuri: nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5 din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea corectă a faptei comise, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Mai mult, recurentul a specificat că *inculpatul a fost lipsit de dreptul la apărare, conform art. 7-9, 24; pct.15), 18) art. 66; alt.1 pct.2 art. 94; pct.2 și 3*

art.95; alt.2 art. 96 CPP și la echitatea judiciară ocrotită de Legea Națională și cea Internațională, acestea și alte încălcări omise, au dus la aplicarea Legii eronat și incorect, au fost încălcate drepturile Constituționale și prevederile art.5 și 6 din CEDO, însă nu a indicat esența și stipulările concrete ale normelor vizate, lipsind cu desăvârșire analiza, concluziile și argumentele autorului proprii unui recurs ordinar, prin raportarea normelor de drept menționate și presupuse la eventualele erori concrete de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeieri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părților vătămate Turceac M. și Baltaga P., ale martorilor Murovanîi I., Polevoi D. și Neboreac V., procesul-verbal de confruntare, plângerile părților vătămate, contractul de împrumut nr. 340 din 12.01.2012, încheierea Judecătoriei Bălți din 04.11.2014, ordonanță de recunoaștere în calitate de parte civilă, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 190 alin. (4) și (5) Cod penal, și că faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică corectă (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Totodată, soluția instanțelor de fond și de apel coroborează și cu jurisprudența națională, potrivit cărei în cazul escrocheriei victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie atunci când făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea

scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat (*Hotărîrea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 15.*).

Or, împrejurările nominalizate se regăsesc în speța de pe rol, în cadrul cercetării judecătorești fiind prezentate probe concludente care dovedesc că inculpatul a primit banii, în proporții deosebit de mari, sub pretextul unui împrumut, adică prin înșelăciune, asumându-și obligații privind restituirea acestora dar fără intenția de a le realiza, încă la momentul intrării în stăpânirea banilor respectivi, invocând ulterior imposibilitatea executării lor pe diverse motive, deci dobândind ilicit bunurile părților vătămate, prin escrocherie.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței

CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Grigore Pralea, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 15 mai 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, în privința inculpatului Metreniuc Pavel XXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 ianuarie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco